

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. Бургас, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Нася Ив. Япаджиева
 Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20232100501634 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по повод въззивни жалби на А. С. П., Я. С. С. и Л. Г. М. – тримата чрез адв. Златарев, срещу Решение №1159/25.05.23г., постановено от Районен съд Бургас по гр.д.№7950/21г., с което е допуснато извършването на съдебна делба между „ТИМ ВИЖЪН ИНВ” ЕООД, Г. С. П., С. А. П.-П., Г. С. Т., К. Г., С. Г. Т., Т. А. П., Л. Г. М., Я. С. С. и А. С. П., на следния съсобствен между страните недвижим имот: ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор № 67800.5.59 по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-60/04.10.2007 год. на Изпълнителен Директор на АГКК, последно изменение със заповед: КД-14-02-184/31.01.2014 год. на Началник на СГКК Бургас, с адрес на поземления имот: гр. Созопол, местност „Буджака“, целия с площ от 2454 кв.м., с трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: изоставена орна земя, при съседни: поземлен имот № 67800.5.783, поземлен имот № 67800.5.807; поземлен имот № 67800.5.808; поземлен имот № 67800.5.757; поземлен имот № 67800.5.758; поземлен имот № 67800.5.294; поземлен имот № 67800.5.785, при следните квоти: „Тим Вижън Инв” ЕООД – 35, 41 %; Г. С. П. и С. А. П.-П. – 25 % в режим на съпружеска имуществена общност; Г. С. Т. – 2, 78 %; К. Г. Т. – 2, 78 %; С. Г. Т. – 2, 78 %; Т. А. П. – 3, 12 %; Л. Г. М. – 3, 12 %; Я. С. С. – 12, 5 %; А. С. П. – 12, 5 %.

Въззивниците П. и С. претендират отмяна на първоинстанционното решение, досежно квотите, при които е допусната делбата и претендират отмяната му, с постановяване на въззивно решение, с което правилно и коректно да се изчислят квотите за собственост, като се вземат предвид направените възражения, доказателства и твърдения за нищожност на процесните сделки. Въззивниците акцентират на обстоятелството, че в деня на договора за дарение е заверено пълномощно на Щ.А. С., с което три дни по-късно упълномощения продава от името на упълномощителя останалата част от имота.

Според въззивниците, съдът не е обсъдил събраните писмени и гласни

доказателства и не е разгледал доводите, възраженията, исканията и оспорванията им. Твърдят, че нотариалното действие, съставляващо нотариален акт №100, том III, нот.д. №415/2016г. на нотариус Д. е нищожно на осн. чл.576 ГПК, вр. чл.579, ал.2 ГПК. Поради това съдът е постановил неправилно решение по отношение на съсобствениците и техните квоти, в т.ч. математическа грешка, т.к. сборът от всички квоти е различен от 100%.

Въззивницата М. излага съображения, че дарителят Щ. С. не е недъгав и не намира приложение хипотезата на чл.579, ал.2, вр. чл.189 ГПК – ниската степен на грамотност не се приравнява на неграмотност.

Въззивницата М. оспорва извода на съда, че обвързващата сила на констативния нотариален акт не е оборена – намира тъкмо обратното – че представените доказателства са оборили тази сила. Изразява недоволство, че не са обсъдени възраженията ѝ, че не е участвала в охранителното производство по издаването му и не е подписвала молби, декларации и други, но въпреки възраженията ѝ, съдът не е открил процедура по чл.193 ГПК. В тази връзка твърди, че положеният подпис под молбата от 08.2006г., декларацията от 2006г. не е изпълнен от нея.

Въззиваемият - ищец „Тим Вижън Инв“ – ЕООД – гр.Бургас чрез адв. И.а представя в срока по чл.263, ал.2 ГПК **писмен** отговор на въззивните жалби. В тях излага съображения за потвърждаване на решението. Въззиваемото дружество намира жалбата за бланкетна. Намира, че първоинстанционния съд е изпълнил задълженията си по чл.9 и чл.10, чл.131, чл.146 и чл.148 ГПК да осигури на страните равна възможност за упражняване на процесуалните им права и им е дал възможност и съдействие да представят допустими и относими доказателства за доказване на твърденията си.

Въззиваемият извършва анализ на нормите на чл.579, ал.2, вр. чл.189 ГПК и съдебна практика по приложението им, за изложи аргументи и да сподели извода на съда, че полагането на отпечатък от палеца е алтернатива на полагането на подпис, даваща по-голяма сигурност за автентичност на изявлението и не прави нищожно нито изявлението, нито нотариалното действие по удостоверяването му. В тази връзка анализира и показанията на св.Д., обосноваващи необходимостта от полагане на отпечатък, вместо подпис. В тази връзка на твърденията на въззивниците, че Щ. С. е подписал пълномощно за останалите части, излага насрещни твърдения, че такова пълномощно не е било представено, но от него е видно, че отново е подписано чрез отпечатък.

Въззиваемото дружество намира, че въззивниците не излагат конкретни съображения относно лицата или квотите, които са накърнени. Извършват подробен анализ на придобивните правоотношения – наследствени и разпоредителни, за да обосноват извод, че квотите са правилно определени от съда. Сумата от сбора им е 99.99%, която е в резултат на частично неточни закръгляния на цифрите след десетичната запетая, което съставлява очевидна фактическа грешка. В тази връзка моли въззивния съд да я констатира и да върне делото на БРС за извършване на поправка.

Производството е по реда на чл.258 и сл.ГПК. Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ГПК, от лице, за което съществува правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение; отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК, поради което същата е допустима.

Бургаският окръжен съд, след като взе предвид твърденията на страните и обсъди събраните по делото писмени доказателства – удостоверения за наследници, нотариални актове, съдебни решения, съдебно – дактилоскопна експертиза и показанията на свидетеля Д., намира, че първоинстанционният съд е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, относно качеството на страните на съсобственици на ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор № 67800.5.59 по кадастралната карта и кадастралните регистри, находящ се в гр. Созопол, местност „Буджака“, целия с площ от 2454 кв.м., с трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: изоставена орна земя, при квоти: „Тим Вижън Инв“ ЕООД – 35,41 %,

придобити на основание договори за дарение и договори за покупко - продажба; Г. С. П. и С. А. П.-П. – 25 % в режим на съпругеска имуществена общност; Г. С. Т. – 2,78 %; К. Г. Т. – 2,78 %; С. Г. Т. – 2,78 %; Т. А. П. – 3,12 %; Л. Г. М. – 3,12 %; Я. С. С. – 12,5 %; А. С. П. – 12,5 %. Установил е, че правото на собственост за физическите лица произтича от наследяване и земеделска реституция, като по отношение на правото на собственост бил извършен и констативен нотариален акт №93/11.08.2016г. по описа на нотариус Д., в който частите на съсобствениците са посочени правилно.

С помощта на съдебно – дактилоскопна експертиза и показанията на св.Д. – нотариусът, извършил нотариалното действие, съдът е установил, че при извършване на нотариалния акт, с който Щ.А. С. е дарил на ищеца „Тим Вижън Инв“ – ЕООД 2 кв.м. ид.ч. от правото си на собственост, прехвърлителят е положил отпечатък от десния си палец, поради обстоятелството че изпитал затруднения не е могъл физически да изпише името си и да положи параф по идентичен начин под всеки от екземплярите на нотариалния акт. Поради това и на осн. чл.272 ГПК препраща към мотивите на първоинстанционното решение в тази им част.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на осн. чл.269 ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. След като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази Закона БОС намира, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Изводите на първоинстанционния съд и в тази им част се споделят от въззивната инстанция на осн. чл.272 ГПК.

В допълнение и по изложените в жалбите съображения, само по които въззивният съд дължи произнасяне на осн. чл.269 ГПК, следва да се каже: За да отхвърли твърдението на ответниците, че нотариалният акт, с който е сключен договора за дарение и по силата на който Щелиян С. е прехвърлил на „Тим Вижън Инв“ – ЕООД 2 кв.м. ид.ч., е нищожен на осн. чл.576, вр. чл.579, ал.2 ГПК, първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви, подкрепени и със съдебна практика. Все в подкрепа на тези изводи е и най-актуалната практика - Решение №32 от 15.01.2024 г. на ВКС по к. гр. д. № 14/2023 г., според което „липсва основание за преценка дали нотариалното удостоверяване не е нищожно, поради нарушение на чл.59, ал.2, вр. чл.579, ал.2 ГПК. Под недъгавост по смисъла на чл.579, ал.2 ГПК се има предвид всяко физическо съС.ие, вродено или придобито, в резултат на което лицето не може да положи подпис изобщо или да положи идентифицируем такъв, а в случая нотариусът, извършил удостоверяването, е свидетелствал, че упълномощителката е заявила, че не може да стане и да изпише имената си, може да надраска нещо (подпис), но не и да изпише имената си ("трудно ми е"), а само от така установените факти не следва пряко нарушение на чл.579, ал.1 ГПК“. В настоящия случай св.Д. излага фактите и обстоятелствата, довели до полагане на отпечатък – невъзможността на дарителя да изпише името си по два подобни начина във всеки от нотариалните актове. Поради това и за избягване на съмнения в авторството на подписите, нотариусът е взела решение дарителят да положи отпечатък от десния палец. Ноторен факт е, че дактилоскопните линии на всяко лице са уникални и не се променят през целия му живот, освен при физически травми, поради което полагането на отпечатък под всеки брой от нотариалните актове гарантира идентичност и уникалност, а това води до по-голяма сигурност.

Обстоятелството, че същият ден прехвърлителят е подписал пълномощно, с което е овластил А. С. да сключи договора за продажба на останалите части, не променят горния извод. Както вече стана дума, дарителят е изписал името си собственоръчно, но значително се е затруднил да го направи по идентичен начин повече от веднъж.

За пълнота на изложението следва да се каже, че с извършването на оспорения нотариален акт, не са накърнени правата на въззивниците, доколкото те не твърдят, че това разпореждане е довело до промяна на техните наследствени дялове от правото на собственост върху имота. Възражението им би имало правен интерес, само в контекста на заявеното в отговора на исковата молба на ответницата М. твърдение за

симулативност на дарението и с оглед упражняване правото им да изкупят имота на осн. чл.33, ал.4, вр. ал.3 ЗС. Но както правилно е отбелязал районният съд, позовавайки се на съдебна практика, същите не са упражнили правото на изкупуване в законовия двумесечен срок от продажбата, а самостоятелно искане за прогласяване на симуляция, без иск за изкупуване е лишено от правен интерес. А и твърденията за симулативност на сделката не се поддържат във въззивните жалби. Доколкото не са накарнени правата на ответниците както по отношение на дяловете им, така и на правото им на изкупуване, атакуването на сделките, с които Щ. С. е прехвърлил правото си на собственост, е лишено от правен интерес.

Неоснователни са оплакванията на ответницата М., досежно валидността на констативния нотариален акт. Дори да се приеме, че същата не е подписала молбата за неговото извършване, възраженията ѝ са лишени от правен интерес, доколкото с този акт само се констатира правата на съсобствениците, произтичащи от земеделска реституция. Следва да се подчертае, че дори един от наследниците би могъл да поиска извършване на констативен нотариален акт, с който се удостоверяват не само неговите, но и на останалите наследници права. В случая ответницата не твърди, че тя не е съсобственик, нито че наследствения ѝ дял е различен – по-малък или не излага конкретни и обосновани съображения в тази насока. Макар изначално за твърди, че е нарушена разпоредбата на чл.9а ЗН, М. не излага никакви съображения в тази връзка. Доколкото и с жалбата не се твърди по какъв начин е нарушена тази норма и как това се отразява на наследствените части на съделителите, въззивният съд приема това възражение за неоснователно.

Оплакването, съдържащо се в известен смисъл и в отговора на въззивната жалба за грешка при изчисляване на дяловете, доколкото сборът не е равен на 1, е неоснователно. В случая сборът от всички дялове е равен на 99.99%. Това е допустимо отклонение в случаите, в които се събират не цели (дробни) числа и/или проценти, доколкото закръглянето следва да се извърши до втория знак след десетичната запетая. Така в случая разликата е в рамките на допустимото отклонение и се дължи нито очевидна фактическа грешка на решението, нито грешка в изчислението.

По изложените съображения, искът за делба е основателен. Делбата следва да се допусне между посочените лица и при посочените в първоинстанционното решение квоти. Решението е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. В полза на въззиваемото дружество „Тим Вижън Инв“ – ЕООД следва да се присъдят направените във въззивното производство съдебно – деловодни разноски, в размер на общо 2400.00 лева – адвокатско възнаграждение по представените два отговора на въззивните жалби, които следва да бъдат заплатени от въззивниците.

С оглед на гореизложеното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1159/25.05.23г., постановено от Районен съд Бургас по гр.д.№7950/21г.

ОСЪЖДА Л. Г. М., ЕГН 9807126678, от ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ТИМ ВИЖЪН ИНВ“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, ул. „Иван Богоров“ № 1, ет. 1, с ЕИК 204114074, представлявано от управителя Стефан Димитров Тодоров, съдебно – деловодни разноски, направени във въззивното производство, в размер на 1200 лева.

ОСЪЖДА Я. С. С., ЕГН *****, от ***, ет. 3, ап. 6 и А. С. П. , ЕГН *****, от ***, **ДА ЗАПЛАТЯТ** на „ТИМ ВИЖЪН ИНВ“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, ул. „Иван Богоров“ № 1, ет. 1, с ЕИК 204114074, представлявано от управителя Стефан Димитров Тодоров, съдебно – деловодни разноски, направени във въззивното производство, в размер на 1200 лева.

Настоящото решение подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчване на препис от него на всяка от страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____